

ספירת העומר (ד)

נישואין, רמז לפרישות ולטהרה לכבוד קבלת התורה.
ספר "ברכת חיים" מועדים כ'

ספירת העומר, מלשון "ספיר"

את המצוה של ספירת העומר, כותבת התורה בלשון זה:
**"וספרתם לכם ממחרת השבת, מיום הביאכם את העומר
 התנופה שבע שבתות תמימות תהינה"** (אמור כג. טו).
האור החיים הקדוש, מבאר את הלשון **"וספרתם"**,
 וכותב כך: ובדרך רמז רמז באמרו וספרתם, על דרך
 אמרם ז"ל כי נשמות עם בני ישראל הם בבחינת
 הלוחות, ובאמצעות תחלואי הנפש וטומאת התינוק
 יתלכלכו ויחשיך אורם. ואמרו רבותינו (מדרש תמחומא כי
 תשא כו) כי הלוחות של סנפרינון היו, לזה אמר:
"וספרתם לכם", פרוש באמצעות מנין זה, אתם מאירים
 כסנפרינון את עצמכם. כלומר: ימי ספירת העומר,
 אמורים להיות ימים של הכנה לקראת קבלת התורה.
 בכדי שיוכל אדם לקבל את התורה, צריכה נשמתו
 להיות בבחינת **"לוחות"**, מאירה ומבהיקה כסנפרינון.
 דא עקא, על ידי החטאים והעוונות מטמא האדם את
 נשמתו, מחשיך ומלכלך אותה, ולכן הוא זקוק לאותם
 ימי הכנה, בהם הוא יטהר את עצמו, ישוב בתשובה
 וינקא את נפשו עד שתאיר כאבן ספיר, ואז יוכל
 להיות כלי קיבול לתורה, בבחינת הלוחות.

ספר "ומתוק האור, ספירת העומר"

לעסוק בדברי תורה: סופרים את הימים למתן תורה

מהו שורש מצות ספירת העומר? מובא בספר ה"חינוך"
 (מצוה שו): תכלית יציאת מצרים היתה קבלת התורה,
 כמו שאמר הקב"ה למשה רבינו (שמות ג. יב): **"בהוציאך
 את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה"**.
 בני ישראל השתוקקו ויחלו להגיע ליום הזה. הם ספרו
 את הימים, יום אחר יום, וכל יום שעבר קרבים ליום
 המיוחל, יום מתן תורה. א"כ מדוע סופרים רק מהיום
 השני של פסח? משיב **החינוך**, שהיום הראשון של פסח
 מוקדש לזכירת יציאת מצרים, ולא מעורבים בו ענינים
 אחרים. נמצא אם כן, שכל הימים הללו שמיציאת
 מצרים ועד מתן תורה הם כמו ימי חול המועד. אלו ימים
 נעלים ומרוממים, ואפשר להגיע בהם לקנינים גדולים
 ועצומים. התורה מונחת בקרן זוית, וכך הרוצה לזכות
 בה, יכול לזכות, רק צריך לרצות לזכות.

ספר "יחי ראובן מועדים"

תפילת לאחר הספירה

כתוב בתוספות (מגילה כ): אחר שבירך על הספירה אומר
 יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו שיבנה בית המקדש במהרה

ממחרת השבת תספרו חמישים יום (ויקרא כג. טו)

חז"ל נחלקו בפירוש הביטוי **"ממחרת בשבת"**. (מנחות
 סה.) הצדוקים פירשו זאת כפשוטו, שהספירה מתחילה
 אחרי שבת בראשית, ואילו חז"ל פירשו שהכוונה ליום
 טוב הראשון של פסח, **הרמב"ן** מסביר שחידושו של
 הפירוש הזה מלמד אותנו ספירת העומר איננה רק
 המשך הפסח, אלא יצירה של מציאות חדשה, יציאה
 לחירות רוחנית אמיתית. כלומר, הספירה איננה רק
 מעבר של ימים, אלא התקדמות מדורגת לקראת
 שבועות, שבו אנו עומדים שוב למרגלות הר סיני,
 מוכנים לקבל את התורה מחדש, כל אחד לפי עבודתו
 הפנימית בימים אלה.

המלקט

ספירת העומר רק בזמן שאין בית המקדש קיים

החתם סופר מקשה: מדוע מצוה ספירת העומר נוהגת
 רק בזמן שאין בית המקדש קיים, ואילו בזמן שבת
 המקדש היה קיים, עיקר הספירה הייתה תלויה בהבאת
 קרבן העומר? הרי לכאורה, ספירת הימים עד מתן תורה
 הייתה צריכה להיות חובה עצמית בכל מצב! ותיירץ:
 שבזמן שבת המקדש היה קיים, עצם הקרבת קרבן
 העומר הביאה קדושה והשפעה רוחנית על העם, ולכן
 לא היה צריך להדגיש כל כך את עבודות המידות
 האישיות בכל יום ויום. אולם לאחר חורבן הבית, כאשר
 אין לנו את קרבן העומר, הדרך להתחבר אל הקדושה
 של מתן תורה היא באמצעות העבודה האישית של כל
 אחד ואחד בספירה, ולכן המצוה נעשית יותר אישית
 ומשמעותית.

חתם סופר בתשובותיו

וספרתם לכם... שבע שבתות (אמור כג. טו)

מנהגם של ישראל שמפסח עד עצרת אין נושאים נשים
 ומייחסים טעם המנהג מפני שבזמן ההוא מתו תלמידי
 רבי עקיבא, ומבואר זה (שו"ע או"ח סי' תש"ג). אבל אין
 טעם זה מספיק, כי המעט מקרי מות שונים מגדולי
 ישראל אירעו בתקופות ידועות, ולא שמענו לעכב
 נשואים בתקופות הזמנים ההם?

ואולם אפשר לתת עוד טעם כפ"י המובא ב**זוהר הקדוש**
 כאן, דטעם ספירת שבעה שבועות מפסח ועד עצרת הוא
 מעין ספירת אשה שבעת ימים לפרישתה ולטהרתה,
 וסופרין שבעה שבועות מפסח ועד עצרת לטהרת קבלת
 התורה בשבועות, ובא מספר שבועות כנגד מספר ימים
 (בספירת אשה) עפ"י מה שאמרו: קל וחומר לשכינה
 י"ד יום. (רש"י) ולזכר דבר זה בא המנהג מפרישות

עניין גדול, וקדושה עליונה ממשיכין על עצמן, על כן צריך שיתעורר לבו בכוונה ויהיה קדוש וטהור.

ספר "אוצרות התורה, ספירת העומר"

הלכה: ספירת העומר: לא ספר בלילה

אם לא ספר בלילה ונזכר למחרתו בין השמשות, יספור מיד בלי ברכה, ובלילות הבאים יש שכתבו שישפור בברכה, ויש שכתוב שלא יברך עוד. וגם לפוסקים שיברך, היינו רק אם לא ספר לפני צאת הכוכבים אף אחד מן הימים שעד עז, וכן יקפיד לדברי הכל שלא יספור בשאר הימים אלא לאחר צאת הכוכבים. גם אם לא נזכר שלא ספר בלילה וביום אלא לאחר צאת הכוכבים, אך לפני צאת הכוכבים לשיטת ר"ת, יספור מיד בלי ברכה, אך מכאן ואילך יספור בלי ברכה.

ספר "ספירת העומר"

פתגם: אטם אָנו, מוֹעֶזֶת-דָּל גַּם-הוּא יִקְרָא, וְלֹא יִעָנֶה
ספר "משלי"

חקירה: ראייה ברגל

טמא פטור מראייה, או שהוא מחויב ורק אינו יכול לקיימה משום שאינו יכול להיכנס (משנת יעבץ או"ח מב)
ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: תאוות התיבה

רבי משה הגר מקוסוב אומר: תאוות התפילה לפני התיבה אין בינה ובין שאר התאוות אלא הבדל אחד: שבכל התאוות אדם משתדל להצניע עצמו לבל ייראה ובל יישמע, ואילו בתפילה לפני התיבה, ככל שירבו הנוכחים, הרואים והשומעים, כן תגבר התאוה.
ספר "חד וחלק" חלק ב' (דף קפה)

שבת שלום, פסח כשר ושמח

יוצא לאור לרפואה שלימה, ברוך יואל שמעון ישראל בן פנינה, ראובן ישי בן מרדס, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, פטריק יהודה בן גלדיס קאמונה, אברהם רפאל בן רבקה, מאיר חיים בן גבי זווירה, ראובן בן איזא, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, ישראל יצחק בן ציפורה, עמנואל בן סוזן אזיזה. **שלום בית:** גיולה חיה בת סופי לבנה ואילן יהודה יצחק בן סנדרה סולאנג. **זיווג הגון:** יוני מאיר משה בן אסתר, אילן אלי אהרן בן אסתר, קלואי אורה בת סופי לבנה, לולה לאה בת סופי לבנה, לאה בת רבקה, אלודי רחל מלכה בת חשמה, יוסף גבריאל בן רבקה, מרים בת רבקה. **הצלחה רבה:** נתן בן רבקה, לחנה בת אסתר וליינתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן גיזיל לאוני. **לעילוי נשמת:** ראובן בן חנינה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. אמיל חיים בן עזר עזיזה, אליהו בן מרים, ניסים חי הוברט בן ג'ולי, ליליאן רוזה בת אוטה נג'מה, דוד בן מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה. אפרת רחל בת אסתררה כוכבה, אברהם בן אליעזר, מלכה אנרייט מרוזקה.

בימינו, מה שאין כן בתקיעת שופר ולולב, היינו טעמא, לפי שאין עתה אלא הזכרה לבנין בית המקדש, אבל לשופר ולולב יש עשיה. ביאור דבריהם, כיון שהיום מקיימים את מצוות הספירה רק בספירה בפה זכר לבית המקדש שבו היו קוצרים את העומר, לכן אנו מתפללים שיבנה בית המקדש, ונקיים אותה גם בעשייה, משא"כ בלולב ושופר אף היום מקיימים אותה בעשייה.

ספר "אוצרות התורה, ספירת העומר"

נושא בעול עם חבירו

אנחנו נמצאים בימים שכן פסח לעצרת, ימי הכנה לקבלת התורה, שנחשבים כימי חול המועד. חול המועד יכול להיות המשך שבעה או ששה ימים, וגם שבעה שבועות, כמו בימי הספירה העומר. המקור לכך הוא בדברי הרמב"ן (ויקרא כג. לו) שמקשה מדוע לשבועות אין חול המועד כמו יתר המועדים, ומדוע בפסח אין יום עצרת כמו שמצינו בסוכות? משיב הרמב"ן תשובה שמתרצת את שתי הקושיות: יום העצרת של פסח הוא שבועות, ושבעת השבועות של ספירת העומר הם ימי חול המועד של שבועות, ואף על פי שבדרך כלל ימי חול המועד באים לאחר החג, בשבועות הם באים לפניו.

ספר "יחי ראובן מועדים"

הטהרות מהקליפות בהכנה לקבלת התורה

ידוע כן אמר רבי אשר ברגר בספרו "אשרי לב", כי ימי הספירה הם זמן של זיכרון המידות, וכמו שאומרים בספירת העומר: "כדי לטהרנו מטומאותינו ומקליפותינו", ורמז לכך מה שכתוב: "וספרתם לכם", שהוא ראשי תיבות "כדי לטהרנו מקליפותינו". וכבר אמרו בספרים הקדושים, שאף על פי שימי הספירה הם ימי תיקון המידות, והזמן המוכשר להזדכך מכל המידות רעות, אף על פי כן צריך האדם להמשיך עבודתו גם לאחר ימי הספירה. גם אחרי חג השבועות, אל לו להפסיק עבודתו ולשוב לסורו אל המידות הרעות, כמו קודם ימי הספירה. ניתן לרמוז דבר זה במה שאמרו חז"ל (פסחים סח:): הכל מודים בעצרת דבעינן נמי "לכם", היינו שגם אחר ימי הספירה, בחג העצרת [שבועות], יש להמשיך בעבודתו כדי לטהרנו מקליפותינו, ולא להפסיק כלל.

ספר "ומתוך האור, ספירת העומר"

חשיבות מצות ספירת העומר

כתוב בזוהר הקדוש: כל אדם שלא ספר חשבון זה, של שבע שבתות תמימות, לזכות לטהרה זו, אותו אדם אינו נקרא טהור, ואינו בכלל טהור, ואין הוא כדאי שיהיה לו חלק בתורה. ומי שמגיע טהור לאותו יום (שבועות), והחשבון לא נאכד ממנו, כשמגיע לליל שבועות, הוא צריך לעסוק בתורה ולהתחבר בה, ולשמור טהרה העליונה הבאה עליו בלילה ההוא, ונטהר. וכן מביא הגר"ח פלאג"י בשם השל"ה הקדוש: ספירת העומר הוא

יוסף גרמון כולל עקס לע בען
לכל עניני הדף נא לפנות במייל ל:
germon73@hotmail.fr
ניתן למצוא את העלון
www.kollet-aixlesbains.fr